

Ébredésre várva – Abonyi Sándor

Folyamatosan téma a gyülekezetekben a hívők között az ébredés. A hívők vágnak arra, hogy a gyülekezet szaporodjon és növekedjen. Számptalan megközelítést és próbálkozást látunk keresztyének között ebben a témában:

- vannak, akik éveken keresztül az ébredésért imádkoznak,
- vannak, akik nagy hangsúlyt helyeznek a folyamatos evangelizálásra,
- az USA-ban tudományos alapokra helyezett módon elindult egy gyülekezetnövekedési mozgalom, ami részben vagy egészben összefonódott egy új apostoli-prófétai mozgalommal, ahol a felkent apostoloktól várták a nagy ébredést,
- voltak, akik a városok megnyeréséért a városok felett lévő szellemi hatalmasságok ellen indított szellemi harcban látták a megoldást, amiből egy külön „tudományt” csináltak.

Tudunk róla, hogy Kínában, Indiában, Irakban az ottani nagy üldözések ellenére a hivatalosan betiltott gyülekezetek házanként gyülekezve nagy szaporulatra tettek szert, egyszerűen megélve a hitüket. (Ezzel egyáltalán nem a felkapott „házi gyülekezet” mozgalmat szeretném a megoldás kulcsának beállítani és annak tudni be a látványos eredményt).

Sokan keresik és kutatják az ébredés kulcsát és szeretnék az ébredés elindítói és részesei lenni. Többen a kutatásuk során arra a következtetésre jutottak, hogy a történelem minden nagy ébredése néhány odaszánt hívő imájával kezdődött el. Ilyenekből van ma is elég, de a világ nyugati felén mégsem látunk nagy ébredést. Ne tévesszen meg senkit az utóbbi időben gomba módra felemelkedett néhány megagyülekezet. Az USA-ban végzett ezirányú kutatások azt igazolták, hogy a névleges keresztyének száma összességében nem nőtt, csak egy átrendeződés ment végbe, nevezetesen a hívők a tradicionális és kisebb evangéliumi gyülekezetekből a megagyülekezetekbe vándoroltak.

Nem kívánok ítéletet mondani mindezen próbálkozások felett és nem törekszem arra sem, hogy megadjam az ébredés biztos kulcsát. A sok tudományos elemzés, kutatás és gyakorlati tapasztalatok után szeretném azonban ráirányítani a figyelmet az ige alapján néhány szellemi alapelve, különös tekintettel a gyülekezet és a hívők életére.

Az Apostolok cselekedete könyvében látunk néhány igazi nagy ébredést a jeruzsálemi gyülekezet életében, majd Antiókhában, amik valamilyen szinten útmutatást adhatnak számunkra is. Nem elsősorban a Pünkösdkor megtért 3000 emberről szeretnék beszélni, mert úgy gondolom, hogy az bizonyos értelemben egy egyedi és megismételhetetlen esemény volt a történelemben, ami a Szent Szellem kitöltetésének a velejárója, az egyház megszületése volt.

Az azonban semmiképpen sem hagyható figyelmen kívül, hogy az első Pünkösd is egy odaszánt hívő közösség kitartó imájával és szoros közösségével kezdődött, aminek eredménye 3000 ember megtérése és a gyülekezet megalakulása volt Jeruzsálemben.

Az Apostolok cselekedete könyvét figyelmesen olvasva lehetne úgy is fogalmazni, hogy ez a könyv a Szent Szellem munkáját mutatja be az apostolokon és a gyülekezeteken keresztül.

Egy dolgot mindenképpen leszögezhetünk. Mi emberek nem tudunk ébredést csinálni! Ez a Szent Szellem munkája. Csak a Szent Szellem képes elvégezni az emberekben Isten újjászülő munkáját. A kérdés ezek után az, hogy mi hívők mit tudunk tenni egyáltalán az ébredés érdekében, azon kívül, hogy figyelünk a Szent Szellem vezetésére.

Nézzünk meg az igében néhány jelentős szaporulatot a gyülekezetek életében, ahol fontos megfigyelni és különválasztani, hogy

- mit cselekedtek a hívők és a gyülekezet
- és mit cselekedett Isten.

A jeruzsálemi gyülekezet élete és naponkénti szaporodása

Tudjuk, hogy Pünkösdkor a felházban mind a 120 tanítvány betöltekezett Szent Szellemmel és a Szent Szellem munkájának eredményeként tért meg a 3000 ember és indult el a gyülekezet Jeruzsálemben. Ez ma sem történhet másként. Szent Szellemmel betöltekezett tanítványok közössége és a Szent Szellem szuverén munkája nélkül ma sem számíthatunk nagy ébredésre. A Szent Szellemmel betöltekezett tanítványokhoz csatlakozott az a 3000 ember, akik

- *megszomorodtak a bűneik miatt és a bűneiket valóban megbánva, megtértek*
- *az óemberüket halálba adva mindegyiküket bementették vízbe és beteltek Szent Szellemmel (Ap.csel. 2.38).*

Ez egy olyan „evangelizációs munka” volt, amit Péter nagy nyilvánosság előtt elmondott prédikációja előzött meg.

Most nézzük meg, hogy ez a gyülekezet hogyan élte meg a gyülekezeti életét, aminek eredménye az volt, hogy Isten naponként szaporította a gyülekezetet üdvözülőkkel:

„Foglaltak voltak az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben. Támadt pedig minden lélekben félelem, és az apostolok sok csudát és jelt tettek. Mindnyájan pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt; Jószágukat és marháikat eladogatták, és szétosztogatták azokat mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége volt. Minden nap egy akarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporította a gyülekezetet az üdvözülőkkel.” (Ap.csel. 2:42-47)

Ebből az igeszakaszról világosan látszik két dolog:

- az egyik, hogy *a gyülekezet tette a maga dolgát*. Egy nagyon odaszánt, hívő közösség volt, akik teljes egységben voltak, akik valóban félték Istent és gondoskodtak a szegényekről,
- a másik pedig, hogy *Isten is tette a maga dolgát*: szaporította a gyülekezetet.

Nem szabad abba a hibába esni, hogy a gyülekezet nem teszi a maga dolgát, amit Isten az Ő igéjében elvár tőle és Isten helyébe lépve különböző emberi módszereket alkalmazva a gyülekezet próbálja szaporítani a gyülekezetet üdvözülőkkel. Az Isten szerinti hívő és gyülekezeti élet megélése a hívők és a gyülekezet dolga, a szaporítás pedig a szuverén Isten dolga, a Szent Szellem munkája által. Ha ezt a két dolgot tudomásul vesszük és betartjuk, akkor máris nagy lépést tettünk a szaporodás felé.

Most nézzük meg, hogy az igazságos és szent Isten, a Szent Szellem, az igazság szelleme által mikor fogja küldeni az üdvözülőket a gyülekezetbe? Milyenek kell lennie ahhoz a gyülekezetnek, ahová Isten maga fogja küldeni az általa elhívott és általa alkalmasnak tartott új hívőket, szaporítva ezzel a gyülekezetek létszámát?

Azt egyértelműen leszögezhetjük, hogy Isten és a Szent Szellem tudja a dolgát és tökéletesen végzik a feladatukat. Ők semmiképpen sem hibáztathatók a szaporulat hiányáért!

A kérdés az, hogy a gyülekezet megtesz-e mindent, amit Isten, az Ő igéjében leírt módon elvár tőle?

Nézzük meg részleteiben, hogy mi jellemezte a gyülekezetet Jeruzsálemben, ami tetszett Istennek, és ami miatt alkalmasnak tartotta arra, hogy oda üdvözülők sokaságát küldje:

- a hívők mindannyian a bűneiket megbánt és őszintén megtért hívők voltak,
- mindannyian halálba adták az óemberüket és bemezték vízbe,
- vették a Szent Szellem ajándékait,
- apostolok tudományában volt részük minden nap,
- egy naponkénti szoros és mély közösséget éltek meg és teljes egységben voltak (szívük-lelkük egy volt),
- naponta összejöttek nyilvánosan és házanként,
- naponta megtörték a kenyeret (vettek Úrvacsorát) a házaknál
- kitartóan, könyörögve imádkoztak,
- mindenki bennük istenfélelem volt, ezért félték bünt elkövetni: szentek voltak,
- az apostolok sok jelet és csodát tettek,
- mindannyiuknak valódi hite volt,
- senki semmit nem mondott a magáénak, mert mindenük közös volt,
- a szükségükön felül lévő vagyontárgyaikat eladták és annak árát szétosztották azok között, akik szükségben voltak,
- tiszta szívűek voltak,
- dicsérték Istent,
- az egész nép előtt kedvességet találtak.

Érdemes végiggondolni, hogy a mai gyülekezetek élete - minden részletét tekintve - mennyire közelíti meg ezeket?!

Nézzünk most meg egy későbbi történetet ismét a jeruzsálemi gyülekezet életéből, az Anániás és Szafira esetét, ami szintén egy fontos dolgot árul el számunkra a gyülekezet szaporodását tekintve:

„Egy ember azonban, név szerint Anániás, Safirával, az ő feleségével, *eladta birtokát és félre tett az árából, feleségének tudtával, és valami részét elvittek az apostoloknak* lábai elé és letették azt. Monda pedig Péter: Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szent Szellemet, és a mezőnek árából félre tégy? Nemde megmaradva néked maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Miért hogy ezt a dolgot cselekedted szívedben? *Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek. Hallván pedig Anániás e szavakat, lerogyott és meghalt és mindenkiben nagy félelem támadt, kik ezeket hallották.* Az ifjak pedig felkelvén, begöngyölik őt, és kivitték és eltemették. Történt aztán mintegy három órai szünet múlva, hogy az ő felesége, nem tudva, mi történt, bemegy. Monda pedig neki Péter: Mondd meg nékem, vajon ennyiért adtátok-e el a földet? Ő pedig monda: Igen, ennyiért. Péter pedig monda neki: Miért egyeztetek meg, hogy az Úrnak lelkét megkísértsétek? *Ímé a küszöbön vannak azoknak lábaik, akik eltemették férjedet, és kivisznek téged. És azonnal összerogyott lábainál, és meghalt; bemenvén pedig az ifjak, támadt nagy félelem az egész gyülekezetben* halva találták őt, kivitték és eltemették férje mellé. És mindazokban, kik ezeket hallották. Az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda történt a nép között, és egy akarattal mindnyájan a Salamon tornácában voltak. *Egyebek közül pedig senki sem mert középük elegyedni, hanem a nép magasztalta őket; Hívők pedig mindinkább csatlakoztak az Úrhoz, úgy férfiaknak, mint asszonyoknak sokasága.* Úgyannyira, hogy az utcákra hozták ki a betegeket, és letették ágyakon és nyoszolyákon, hogy az arra menő Péternek csak árnyéka is érje valamelyiket közülük, és a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, hozva betegeket és tisztátalan lelkektől gyötörtöket, akik mind meggyógyultak.” (Ap.csel. 5.1-16)

A történet lényegét összefoglalva a következőt látjuk. Amikor egy gyülekezetben a titkolt bűnök is lelepleződnek és emberek halnak meg a titkolt bűneik miatt, az szent istenfélelemmel tölti el a hívőket olyan mértékben, hogy a körülöttük lévő világi emberek nem is mernek középük menni a bűneik miatt, hanem magasztalták őket. Isten viszont küldi az igazi hívőket, akiknek nincs félnivalójuk, mert valóban megtértek és elhagyták bűneiket és így sokan csatlakoznak a gyülekezetekhez.

A két vagy három bizonyosság elve alapján nézzünk meg még egy harmadik történetet is, nevezetesen, ami Antiókiában történt, egy kicsit más körülmények között:

„Azok tehát, akik *eloszlottak az üldözés miatt, mely István miatt támadott, eljutottak Feniciáig, Ciprusig és Antiókiáig, senkinek nem prédikálván az igét, hanem csak a zsidóknak.* Voltak azonban közöttük *némely ciprusi és cirénei férfiak, kik mikor Antiókiába bementek, szóltak a görögöknek, hirdetve az Úr Jézust.* És az Úrnak keze velük volt és nagy sokaság tért meg az Úrhoz, hívővé lévén. Elhatott pedig a hír ő felőlük a jeruzsálemi gyülekezet fülébe; és kiküldték Barnabást, hogy menjen el egész Antiókiáig. Ki mikor oda jutott és látta az Isten kegyelmét, örvendezett és *intette mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban.* Mert jámbor és Szent Szellemmel és hittel teljes férfiú volt. És nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz. Elment pedig Barnabás Tárzusba, hogy felkeresse Saulust, és rátalálván, elvitte őt Antiókiába. És lön, hogy ők egy egész esztendeig forgolódtak a gyülekezetben, és tanítottak nagy sokaságot; és *a tanítványokat először Antiókiában nevezték keresztyéneknek.*” (Ap.csel. 11.19-26)

A történet lényegét összefoglalva azt látjuk, hogy a *mártírhalált halt István miatt elindult üldözést* követően a hívők elmenekültek Jeruzsálemből Antiókhába. Ott *elkezdtek hirdetni a Krisztust* először a pogányok között és az *Úr keze velük volt*, és nagy sokaság tért meg az Úrhoz. *Isten kegyelme látható módon rajtuk volt*. A gyülekezetet látva a *körülöttük lévő pogány emberek kezdték először keresztyéneknek, azaz krisztusinak nevezni őket, mert az újjászületett életükből látható módon érzékelhető volt Krisztus természete*.

Mindezekből a történetekből világosan látszik, hogy a hívők és a gyülekezet valódi szentsége, istenfélelme, mély közössége, odaszánt élete, a szegényekről való gondoskodás és Isten szuverén cselekedete nélkül nem várható, hogy igaz hívők sokasága csatlakozzon a gyülekezethez. Isten szent, a Szent Szellem is szent és igazi megtért, szent embereket Isten csak egy szent közösséghez fog küldeni. Ez Isten szellemi törvénye. Minden más emberi próbálkozás kudarcra van ítélve! Ugyanezen szellemi törvény alapján nem kell csodálkozni azon, hogy ha a gyülekezetek megalkusznak a szentség kérdését illetően, akkor a valóban szent életre vágyó, igazi hívők ki fognak jönni az olyan gyülekezetekből, ahol még a látható bűnöket is megtűrik maguk között. Ez is Isten akarata, mert Isten szent és igaz!

Ma úgy tűnik, hogy a világ nyugati felén lévő gyülekezetekben inkább egy kontraszelekciónak lehetünk tanúi. Egy *hamis szeretet és tolerancia* nevében egyre nagyobb mértékben megtűrt bűnök miatt a testi kívánságaikról lemondani nem akaró világi emberek nem fognak félni a gyülekezetekbe bemenni és az ott lévőkkel keveredni, mert alig van különbség közöttük. Az ilyen gyülekezetek a megtérni nem akaró hívőket vonzzák a gyülekezetbe, Isten azonban valódi megtérteket (üdvözőket) nem fog az ilyen gyülekezetbe küldeni, hanem inkább kihozza az Övéit onnan. A világ keleti részén az üldözések miatt (lásd a „Mennyei ember” történetét) valamivel jobb a helyzet. Egy dolgot tisztán kell látnunk, hogy az Isten szerint való gyülekezetek csak Isten szellemi törvényei alapján működhetnek. Isten csak akkor fogja elhívni és küldeni az új hívők sokaságát a gyülekezetekbe, ha a gyülekezet megfelel Isten elvárásának. Ez Isten szellemi törvénye, amit semmilyen emberi erőfeszítéssel nem lehet helyettesíteni, mert abból csak „izmaelek” születnek és veszedelmet hoznak Isten népére. Igazi ébredés Isten szabályai és az Ő akarata szerint történhet csak, ahogyan azt a fenti történetekből is látjuk, amire nem elég csak várni és imádkozni érte, hanem nekünk kell először megtenni mindazt, amit Isten elvár tőlünk.

Mindenért Övé legyen a dicsőség!

-§-

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és honlap címének megadásával: (<http://keskenyut.wordpress.com>)